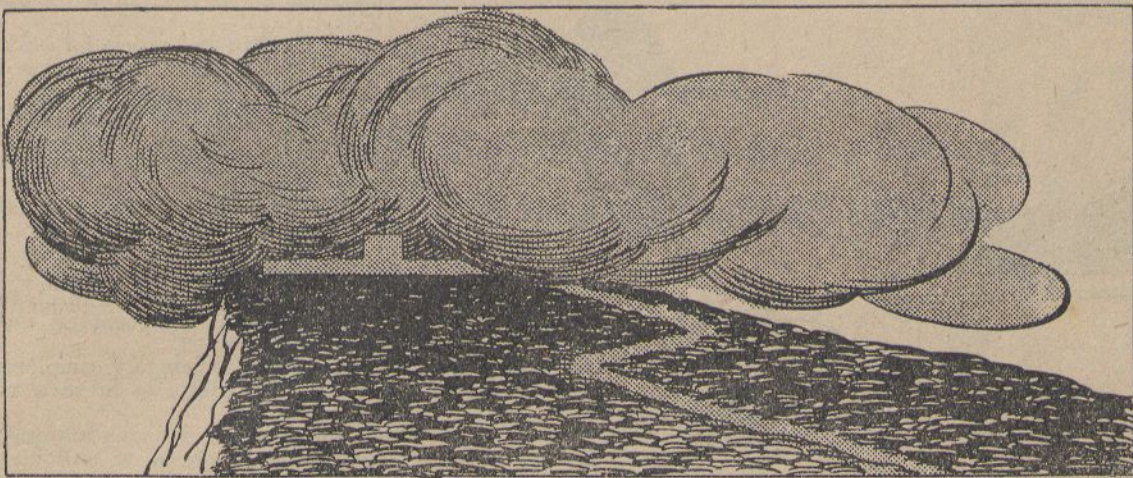

ELS DOS PROCEDIMENTS

Montjuich.—Pitjor el remey que 'l mal.

L'Audiencia.—Llum, taquígrafos y Jurat... Aixó es justicia.

(Dib. de JUNCEDA.)

fan; però tot serà inútil: la llum de la rahó és com la del sol: no s'apaga bufant.

La sessió patriòtica, aquella en que entre aplausos delirants s'acordà que fossin tirats a la mar 200 milions de pessetas, ha tingut aquests dies una segona part molt gloriosa.

Un senador va creure descobrir certs acomodaticis comparatjes en lo relatiu a la construcció dels barcos, y aixis va manifestarho sense ferhi embuts.

¡Doscents milions! ¡Fan molta salivera doscents milions de pessetas!

Aixis res tindrà d'extrany que abans de que 'ls barcos siguin construïts ja 'l corch se 'ls hagi menjat.

Y quan aixó haja succehit serà qüestió d'aplaudirho ab més entusiasme que may.

El nostre amic y company Sr. Cullaré, director de *La Tribuna*, s'apelà de la sentència del Consell de Guerra que 'l condemnà a dos mesos de reclusió. El Consell Suprem de Guerra y Marina, lluny de mitigar aquesta condemna, l'ha agravada, elevantla a un any de presó correccional. No hém d'expressar la molta part que preném en el disgust de nostre benvolgut company, qui actualment se troba fora d'Espanya, en espera de temps més bonancibles pera la premsa y els periodistas.

EN BARBANY DEL JURAT

(CARTA DESCLOSA)

Nostre estimat company y antic amic *Pepet del Carril* que forma part del Jurat que entén en la vista del *Procés-Rull*, ens ha remés la següent expressiva carta, que ab gust transcribim:

«Senyor P. de O.

»Com a part interessada en l'alusió altamente honrosa que fa al Jurat elegit pera emetre 'l veredicté en la causa d'en Rull y companyia, no puch per menos que agrairli profundament las apreciacions que 's digna fer a tots els jurats en l'article *El Terrorisme davant del Jurat* del últim nú

tint en causa de tots l'atropello y l'injusticia inferits a cada hu, la premsa tornaria a ser un poder de l'Estat, y seria respectada per tots els demés poders.

No s'omplirían llavoras, com ara, las presons de periodistas; y certas lleys d'excepció opressoras, que s'aplican als periodistas ab excessiva freqüencia, no podrián resistir l'eficacia dels acorts de la mancomunitat.

Els mateixos que las han establertas necessitan l'ambient de la publicitat; y si la premsa 's negava a ocuparse d'ells en absolut, els faltaria temps pera restablir la normalitat, derogant aquellas lleys, tan contrarias al recte esperit de justicia.

Formar ab tots els periódichs y tots els periodistas una sola y única premsa... ¡Oh quina potencia més aplastant tindria aqueixa premsa!

Epissodi en el Senat:

El Sr. de Buen al Duch de Bivona: —Recullirém las midas políticas que se 'ns atribueixen y las discutirem.

El Duch de Bivona: —Estich afónich.

El Sr. de Buen: —Aquest és el mal: tots els que han passat pel govern civil de Barcelona están afónichs.

Y, a pesar de l'afonia, el catedrático y el Duch van discutir, dihentli 'l Sr. de Buen:

—Jo aconsello al senyor Duch que, si no ha cambiat de criteri, no torni més a Barcelona.

El Duch: —No tingui por: no hi tornaré.

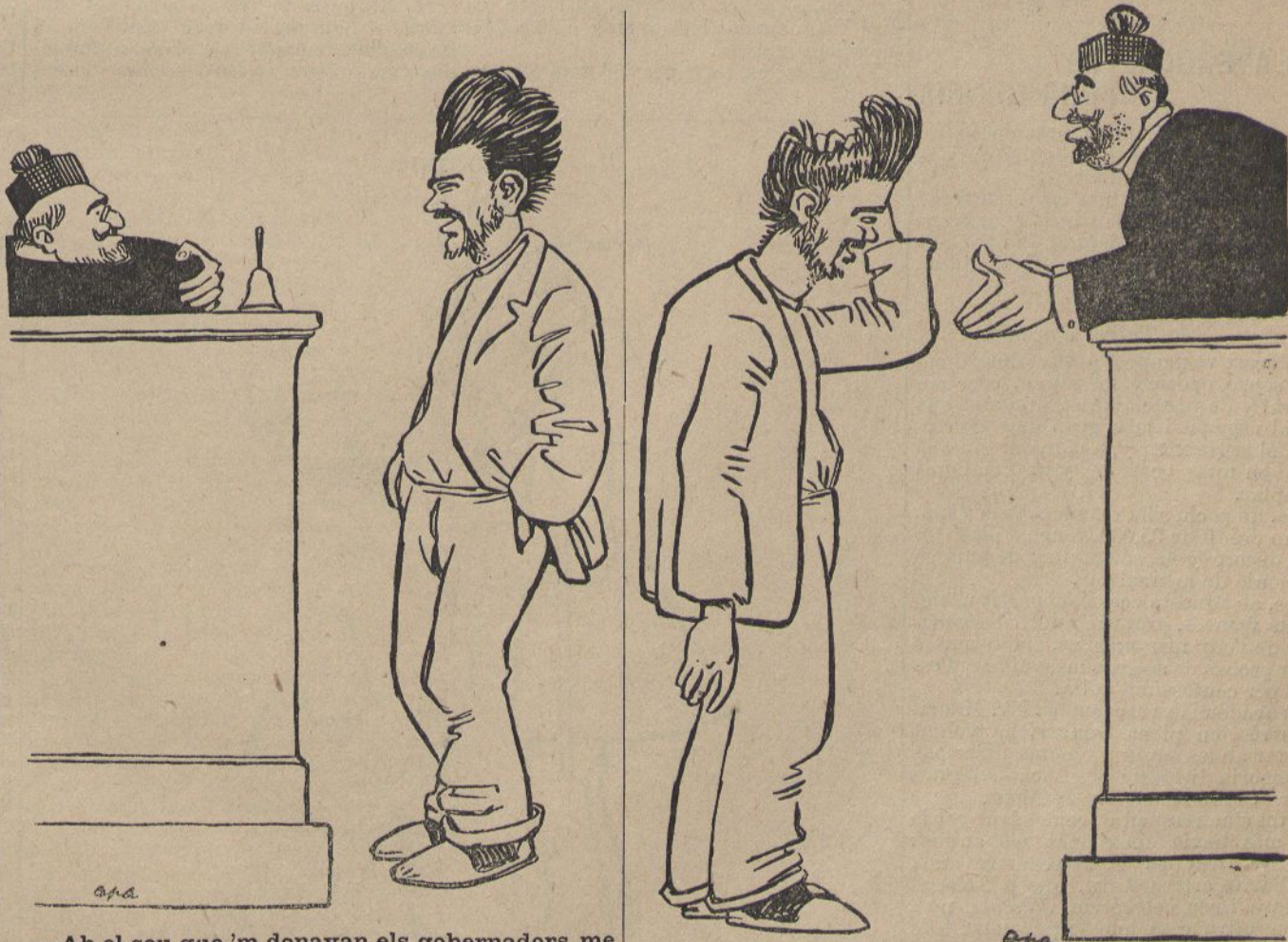
Y no hi tornaré, no: ni a declarar en la vista del procés Rull, ab tot y ser tan important la seva declaració.

En un meeting en defensa del pressupost de cultura, va dir un orador:

—Cal recordar la célebre frase de Victor Hugo: «Alguns encenen la llum, mentres altres bufan pera apagarla.»

Ja 's veu bé que 'ls enemichs de l'instrucció racional del poble están que bu-

LO QUE DIRÁ EN RULL

—Ab el sou que 'm donavan els governadors me la passava molt bé; y, desenganyis, senyor President, las personas que viuen de renda, no tiran bombas.

(Dib. d'APA.)

—¿Cóm ho sabia que 's preparava un atentat?

—Molt senzill: cada vegada que havia d'esclatar una bomba 'm feya mal l'ull de poll.